

Arrest

nr. 43 643 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Kortrijk, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk van 26 januari 2010 tot niet inoverwegingneming van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan verzoekende partij te kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de repliekmemoire en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DE CALUWE, die loco advocaat B. VANDROMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. FALLAH, die loco advocaat B. LOOSVELT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 dient verzoeker van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker verklaart te verblijven op het adres X.

Op 18 december 2009 vraagt de stad Kortrijk aan de lokale politie een woonstcontrole te verrichten

Op 9 januari 2010 stelt de lokale politie een verslag op waaruit blijkt dat verzoeker zijn verblijfplaats niet heeft op het desbetreffend adres, dat het correcte adres van verzoeker niet bekend is en dat betrokkene na vele huisbezoeken niet werd aangetroffen op desbetreffend adres.

Op 26 januari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk de beslissing tot niet inoverwegingneming van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“BESLISSING TOT NIET INOVERWEGINGNEMING

Van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten K.M. (naam en voornaam),

van Marokko nationaliteit,

geboren te (...), op (in) (...)

heeft zich op 10.12.2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres:

K.S.-J. 9/0031 – 8500 Kortrijk.

Uit de controle op 09.01.2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve vast dat het administratief dossier van verwerende partij tijdig werd ingediend doch dat verwerende partij *in casu* geen nota met opmerkingen heeft toegestuurd.

2.2. Verzoeker vraagt het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand en verzoekt er tevens om de kosten van het geding ten laste te leggen van verwerende partij.

In de huidige stand van zaken heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toekennen, noch het verzoek van verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verwerende partij aanvaarden. Het verzoek daartoe van verzoeker wordt om die reden verworpen.

2.3. Waar verzoeker vraagt dat het arrest wordt gedepersonaliseerd voor publicatie, wijst de Raad erop dat dit voorzien wordt in artikel 20 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker hoeft hier dus niet uitdrukkelijk om te verzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

"Eerste middel: schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: "wet van 29 juli 1991"); schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij tot de beslissing is gekomen. Uit de beslissing zelf is niet duidelijk waarom wordt gesteld dat verzoekende partij niet werkelijk op het door hem opgegeven adres zou verblijven.

De motivering van de bestreden beslissing (stuk 6) luidt als volgt

"Uit de controle op 09.01.2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont"

Bij arrest van 29 april 2009 [Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) 29 april 2009, nr. 26.649] vernietigde uw Raad reeds een gelijkaardige beslissing genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oostende, op grond van een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 waarbij de volgende motivering in de beslissing stond:

"Uit de controle op 22/11/2008 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont (zie tevens brief politie voor meer uitleg)."

In casu is er zelfs geen verwijzing naar het politionele onderzoek in de bestreden beslissing. Niet alleen artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden hierdoor geschonden, maar ook de zorgvuldigheidsplicht. Immers van een zorgvuldige overheid mag een afdoende motivering verwacht worden door verzoekende partij.

Het eerste onderdeel is gegrond.

Tweede onderdeel

Indien Uw Raad zou oordelen dat de motivering in de bestreden beslissing toch afdoende is gemotiveerd, ten zeerste quod non, dan nog zal Uw Raad ook kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing niet stoelt op in rechte en in feite verdedigbare gegevens en aldus ook, wat de materiële motiveringsplicht betreft, ruimschoots te kort schiet. In casu werd beslist dat verzoekende partij niet op het opgegeven adres zou wonen, maar dit strookt niet met de feitelijke realiteit noch met de documenten in zijn administratief dossier.

Uw Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, in casu de stad Kortrijk. Toch is Uw Raad wel bevoegd bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht om na te gaan of de stad Kortrijk in casu bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze gegevens correct zijn beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. [RvS 7 december 2001, nr. 101.624.]

In toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een aanvraag slechts worden ingediend bij de burgemeester van de plaats waar verzoekende partij verblijft. Indien de burgemeester bijgevolg zou vaststellen dat verzoekende partij effectief niet op het grondgebied van de stad Kortrijk verblijft, is de aanvraag niet rechtsgeldig ingediend en moet verzoekende partij hiervan in kennis worden gesteld.

Uw Raad oordeelde op 19.06.2009 in zijn arrest nr. 28.893 trouwens:

" ... De term "van de plaats waar hij verblijft" in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet duidt op een feitelijke toestand..."

De Raad van State oordeelde eerder reeds :

"... De term 'verblijven' duidt op een feitelijke toestand. Dit kan trouwens niet anders aangezien de vreemdeling die zich beroept op artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 uiteraard nog niet beschikt over een machtiging tot verblijf en dus nooit kan ingeschreven zijn in hetzij een vreemdelingen - hetzij een bevolkingsregister..." [RvS 25 januari 1996, nr. 57.831.]

Verzoekende partij woont effectief te 8500 Kortrijk in de K. S.-J. 9/0031. Dit wordt ook bevestigd door het administratieve dossier (stuk 3) dat verzoekende partij heeft neergelegd bij de stad Kortrijk:

De heer F. D., tandarts in Harelbeke, bevestigt dat verzoekende partij patiënt is en gekend is op bovenvermeld adres (stuk 3B)

De heer A. B., huisarts in Waregem, bevestigt dat verzoekende partij patiënt is en gekend is op bovenvermeld adres (stuk 3C)

Verskillende verklaringen in het dossier (K. R., K. B. en L. B.) bevestigen dat verzoekende partij woonachtig is op bovenvermeld adres (stuk 3D)

De Islamitische en Culturele vereniging van Kortrijk bevestigt bij schrijven van 4 december 2009 dat verzoekende partij woonachtig is op bovenvermeld adres (stuk 3 E)

Verzoekende partij legt zelfs een arbeidsovereenkomst voor waaruit eveneens zijn vast bovenvermeld adres blijkt (stuk 3G)

Uit deze stukken die gevoegd worden, blijkt enkel eenzijdige informatie, met name een hoofdverblijfplaats te 8500 Kortrijk, in de K. S.-J. 9, bus 31. Uit deze stukken van het dossier blijkt onmiskenbaar dat dit het enige adres is waar verzoekende partij vertoeft en dat het onderzoek naar de werkelijke woonst van verzoekende partij onnauwkeurig werd gevoerd.

Immers dit politieel onderzoek, pas ontvangen door verzoekende partij na het opvragen ervan door zijn raadsman dd. 17 februari 2010, is amper gemotiveerd, niet correct en kennelijk onredelijk, mede gelet op bovenstaande gegevens. Het politieel verslag was voorbarig en er diende bijkomend onderzoek worden gevoerd naar de woonstcontrole van verzoekende partij.

Het verslag (stuk 5) luidt als volgt

"Na vele huisbezoeken nooit aangetroffen"

Hoewel het verslag werd gedateerd op 9 januari 2010, is onduidelijk wanneer er dan effectief huisbezoeken zijn plaatsgevonden. Er wordt melding gemaakt van "vele huisbezoeken", maar nergens wordt concreet aangetoond op welke data deze huisbezoeken dan wel plaatsvonden.

Een beslissing waarbij een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, kan enkel worden genomen indien ondubbelzinnig uit een werkelijke controle ter plaatse blijkt dat verzoekende partij niet feitelijk verblijft op het door hem opgegeven verblijfsadres.[RvV19 juni 2009, nr. 28 893.]

Aan deze voorwaarde wordt in casu geenszins voldaan en aldus komt verwerende partij te kort aan haar materiele motiveringsplicht

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag door verzoekende partij verwacht worden dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar zijn werkelijke en feitelijke verblijfplaats. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

Het tweede onderdeel is gegrond

Het eerste middel is gegrond."

3.1.2. In de repliekmemoërie merkt verzoeker op dat verwerende partij heeft nagelaten een nota in te dienen en volhardt in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.1.3. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat het niet duidelijk is om welke redenen in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres zou verblijven. Verzoeker werpt, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad, op dat er in de bestreden beslissing zelfs geen verwijzing naar het politieel onderzoek wordt gemaakt en voert hierbij de schending van de formele motiveringsverplichting aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt wel degelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit de controle op 9 januari 2010 blijkt dat verzoeker niet werkelijk op dit adres woont.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing zelfs geen verwijzing wordt gemaakt naar het politioneel onderzoek dat werd verricht naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en dat het niet duidelijk is om welke reden in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres zou verblijven, stelt de Raad vooreerst vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar een controle op 9 januari 2010. In het administratief dossier bevindt zich een *“verslag betreffende het onderzoek naar de werkelijk verblijfplaats van de personen en de gezinnen op het grondgebied van de stad, zoals bepaald in artikel 7, § 5 van het K.B. van 16.02.1992 betreffende de bevolkings- en de vreemdelingenregisters”* opgesteld door een wijkinspecteur van politie. Verzoeker was door de bestreden beslissing op de hoogte van deze controle van zijn verblijfplaats op 9 januari 2010 en kon inzage vragen in dit verslag. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker zelf aangeeft van deze mogelijkheid gebruik te hebben gemaakt, daar hij in zijn inleidend verzoekschrift zelf het volgende te kennen geeft: *“(…) dit politioneel onderzoek, pas ontvangen door verzoekende partij na het opvragen ervan door zijn raadsman op 17 februari 2010, (...)”*. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden bij lezing van de bestreden beslissing niet op de hoogte te zijn van de reden om dewelke in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres zou verblijven.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is dit *in extenso* over te nemen. *In casu* zijn het voorwerp, namelijk een controle op 9 januari 2010, en de inhoud ervan, namelijk dat verzoeker niet werkelijk op dit adres woont, bekend. Gezien in de bestreden beslissing zelfs de essentiële elementen die geleid hebben tot de bestreden beslissing opgenomen zijn in de motivering, kan verzoeker geenszins een schending van de formele motiveringsverplichting aannemelijk maken.

Waar verzoeker hierbij verwijst naar een arrest van de Raad nr. 26 649 van 29 april 2009, dient opgemerkt te worden dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij stelt in zijn middel, niet aantoonde dat hij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in het aangehaalde arrest. Noch verduidelijkt verzoeker dat, wat het aangehaalde arrest betreft, dit een gelijkaardige situatie betreft en *in casu* van toepassing zou zijn.

Voormeld arrest van de Raad waarnaar verzoeker verwijst, betreft een beroep tegen een beslissing tot niet inoverwegingneming van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in dewelke – naast de uitdrukkelijke vermelding van de *“controle op 22/11/2008”* – sprake is van een verwijzing naar een *“brief van de politie voor meer uitleg”*. Dit arrest betreft bijgevolg een andere feitelijke situatie. Bovendien werd in voormelde zaak geen administratief dossier ingediend door verwerende partij en werd voornoemde brief niet ter kennis gebracht van verzoekende partij.

De Raad besluit derhalve dat verzoeker met het voorgaande niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Dienvolgens kan niet worden ingezien op welke grond de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden nu uit de bestreden beslissing duidelijk de rechtsgrond en de feiten naar voor komen op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd. De schending van de formele motiveringsverplichting kan niet worden aangenomen.

3.1.4. In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet is gestoeld op in feite en rechte verdedigbare gegevens en voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de vaststelling als zou hij niet op het opgegeven adres wonen, niet strookt met de feitelijke realiteit, noch met de stukken van het administratief dossier. Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad betreffende de term *“van de plaats waar hij verblijft”* en

de term “verblijven” in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk op het opgegeven adres woont en brengt hierbij in bijlage bij het verzoekschrift (getuigen)verklaringen en een arbeidsovereenkomst – die verzoeker tevens reeds aan de gemeente heeft voorgelegd naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf - bij , waaruit volgens verzoeker onmiskenbaar blijkt dat het desbetreffende adres het enige adres is waar verzoeker vertoeft. Verzoeker is van mening dat het onderzoek naar zijn werkelijke woonst op onnauwkeurige wijze werd gevoerd en dat het politieel onderzoek, zoals opgevraagd door zijn raadsman, voorbarig, niet correct, kennelijk onredelijk en amper gemotiveerd is. Verzoeker stelt dat bijkomend onderzoek dient te worden gevoerd. Tevens stelt verzoeker dat het onduidelijk is op welke data er effectief huisbezoeken hebben plaatsgevonden. Verzoeker duidt er bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad op dat een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard slechts kan worden genomen indien ondubbelzinnig uit een werkelijke controle ter plaatse blijkt dat verzoeker niet feitelijk verblijft op het door hem opgegeven adres.

De bestreden beslissing verwijst naar de controle van de lokale politie om te stellen dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven verblijfsadres woont. Het *“verslag betreffende het onderzoek naar de werkelijke verblijfplaats van de personen en de gezinnen op het grondgebied van de stad, zoals bepaald in artikel 7, § 5 van het K.B. van 16.02.1992 betreffende de bevolkings- en vreemdelingenregisters”* van de wijkinspecteur van de politie, opgesteld op 9 januari 2010 zoals het zich bevindt in het administratief dossier, vermeldt het volgende: *“De persoon/personen vermeld op de ommezijde hun verblijfplaats niet hebben op het opgegeven adres, maar wel op het volgend adres: ?”* en *“Dit besluit is genomen aan de hand van volgende vaststellingen: Na vele huisbezoeken nooit aangetroffen!”*.

Bijgevolg steunt de vaststelling in de bestreden beslissing op de gegevens die de lokale politie aan verwerende partij heeft verschaft. Verwerende partij is in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing gekomen.

Waar verzoeker voorhoudt wel degelijk op het desbetreffende adres te wonen en hierbij verwijst naar (getuigen)verklaringen en een arbeidsovereenkomst die hij reeds indiende naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat deze vooreerst informatie betreffende de persoon en de graad van integratie van verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie betreffen. De Raad merkt op dat in voormelde (getuigen)verklaringen het desbetreffende adres wordt vermeld, doch dat dit slechts bijbrengt dat verzoeker ook in het kader van zijn opgestarte regularisatieprocedure het desbetreffende adres heeft opgegeven en dat verzoeker louter heeft verklaard er feitelijk te verblijven. Verzoeker kan hiermee niet aantonen dat de vaststellingen in de bestreden beslissing, die steunen op het verslag van de wijkagent, steunen op een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen. De omstandigheid dat de (getuigen)verklaringen van verzoeker anders luiden, doet geen afbreuk aan de inhoud van het politieverlag. Hetzelfde geldt waar verzoeker kritiek uit betreffende de data wanneer de huisbezoeken effectief hebben plaatsgevonden en de volgens verzoeker onduidelijke vermelding in het politieverlag dat “vele huisbezoeken” hebben plaatsgevonden. Waar verzoeker aanvoert dat er fouten of niet correcte gegevens zouden staan in het verslag van de politie, staat het hem vrij om een procedure te starten waarin dit politieverlag van valsheid wordt beticht. Het komt echter niet toe aan de Raad om in het kader van zijn annulatiebevoegdheid uitspraak te doen over de inhoud van een politieverlag.

3.1.5. Verzoeker voert de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verplichting op om bestuursbeslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de burgemeester bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de burgemeester op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Hij heeft zich gebaseerd op het verslag van de lokale politie. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.6. In de mate waarin verzoeker de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“Tweede middel: schending van de ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wetten van 15 september 2006; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wetten van 15 september 2006 worden de precieze bevoegdheden van de burgemeester en zijn gemachtigde toegelicht met betrekking tot de behandeling van een, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediende, aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. Wat betreft de rol van de burgemeester of zijn gemachtigde wordt op pagina 10 het volgende gesteld:

“(…)

Binnen de tien dagen na het indienen van de aanvraag dient de burgemeester of zijn gemachtigde de feitelijke verblijfplaats van de betrokkene te controleren.

Indien blijkt dat de aanvrager niet in de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging (...). Dit betekent dat de aanvraag niet naar de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gestuurd. De gemeente bezorgt de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van deze beslissing, De aanvrager wordt ervan verwittigd dat hij zijn aanvraag moet indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij werkelijk verblijft (...).”

Verzoekende partij diende zich op 10 december 2009 aan bij het gemeentebestuur en pas op 9 januari 2010 werd een controle uitgevoerd op het adres van verzoekende partij, dit is aldus veel meer dan tien dagen na het indienen van de aanvraag.

Uw Raad [RvV 16 november 2009, nr. 34 190] mag dan wel al gesteld hebben dat de omzendbrief geen sanctie vermeld en dat deze tiendagen-termijn niet als een vervaltermijn kan worden beschouwd, toch weze het duidelijk dat een zorgvuldige overheid ook termijnen van orde respecteert. Een termijn van orde is geen carte blanche voor een administratieve overheid. Minstens schendt verwerende partij aldus het zorgvuldigheidsbeginsel, waarbij zij als administratieve overheid gehouden is ook termijnen van orde te respecteren. Recent werd immers ook door het Hof van Beroep te Antwerpen reeds erkend dat het miskennen van termijnen van orde ook een fout kunnen uitmaken in de zin van artikel 1382 - 1383 BW, die in wezen ook een veruiterlijking zijn van het sanctioneren van een onzorgvuldig handelen door de desbetreffende administratieve overheid. [Antwerpen, 23 september 2008 (stuk 7).]

Het tweede middel is gegrond.”

3.2.2. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.2.3. De Raad benadrukt dat de termijn van tien dagen die wordt vermeld in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de Wet van 15 september 2006, geen vervaltermijn is waaraan sancties of welbepaalde gevolgen verbonden zijn bij het niet respecteren ervan. Verzoeker kan niet met

goed gevolg inroepen dat deze termijn niet werd gerespecteerd. Bovendien toont verzoeker niet aan op welke wijze hij benadeeld zou zijn door het feit dat de controle niet binnen de tien dagen gebeurde.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de burgemeester zich heeft gesteund op het verslag van de lokale politie om te beslissen dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres woont en er geen reden is om aan te nemen dat dit getuigt van kennelijk onredelijk handelen of van een niet correcte feitenvinding. De bewering van verzoeker dat hij wel op dit adres verblijft, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker hierbij verwijst naar rechtspraak van het hof van beroep te Antwerpen waarbij wordt overwogen dat het miskennen van termijnen van orde ook een fout kan uitmaken in de zin van artikel 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: B.W.) en waar verzoeker stelt dat voormelde artikelen een veruiterlijking zijn van het sanctioneren van een onzorgvuldig handelen door de desbetreffende overheid, wordt opgemerkt dat verzoekers verwijzing naar voormelde rechtspraak van het hof van beroep te Antwerpen en verzoekers opwerping daarbij aangaande de artikelen 1382 en 1383 van het B.W. hoe dan ook niet dienstig is aangezien het de Raad als administratieve rechtbank niet toekomt zich uit te spreken over de aequiliaanse aansprakelijkheid van verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verplichting op om bestuursbeslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de burgemeester bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker maakt met voorgaand betoog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET